

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

V Ljubljani 4. januarja.

Na drugem mestu smo danes objavili imena novo imenovanih članov gospodske zbornice. Če malo natančneje pogledamo ta imena, preverimo se kmalu, da je opozicija posebno močno mej njimi zastopana, nadalje je pa nekaj fevdalcev in nemških konservativcev. Čehi so se pa popolnoma prezrli.

Jedini Rihard Clam Martinic je pravi Čeh, poleg tega imenovan je tudi veleposestnik s Češkega grof Lebedur-Wicheln, menda zaradi tega, ker je bil v zadnjem zasedanju deželnega zbora odkril svoje nemško srce.

Češki listi so že precej časa poudarjali, da se pri imenovanju përov navadno premalo ozira na zaslužne češke moze. Pokliče se v gospodsko zbornico semtertja kak češki aristokrat, a za češke učenjake in umetnike pa v njej ni dosedaj mesta, če tudi ima narod češki obilo mož, ki so si pridobili izrednih zaslug na polji znanostij in umetnostij. Tako preziranje Čehov je tem čudnejše, ker

baš dežele krone češke donasajo največ davkov v državno blagajnico in dajo največ vojakov.

Da se bode sedaj oziralo bolj na Čehce, bilo je tem bolj pričakovati, ker je v ministerstvu grof Schönborn, katerega imenovanje ministrom bil: so Čehi z velikim veseljem pozdravljali, in ker je baron Pražak v ministerstvu, da zastopa izključne češke interese.

Sedaj vidimo, da hoče vlada, da gospodska zbornica ostane nekako vladno orodje, katero bode potem zavračalo sklepe zbornice poslancev, ko bi še poslednja semtertja bolj zasukala na slovansko stran. To vidimo tudi sedaj, ko se odsek gospodske zbornice posvetuje o vojnem zakonu. Gotovo je že, da bode pokopal resolucijo glede rabe materinega jezika pri izpitih rezervnih častnikov in zbornica mu bode pritrdila.

Vlada si v zbornici poslancev ni upala odločno upreti tej resoluciji, da bi slovanski poslanci sicer bili utegnili vender le glasovati proti določbam vojnega zakona, s katerim se povečajo bremena državljanom. V gospodski zbornici pa ima dovolj uplivnih elementov, da doseže svoj namen.

S tem je sedanja vlada pokazala, da od nje nemamo avstrijski Slovani, morda izimši Poljake, nič dobrega pričakovati. To imenovanje je pač odprlo oči tudi onim, katerih še v tem neso bili preverili prejšnji dogodki, kakor imenovanje novega namestnika za Moravsko, ko se Taaffe tudi ni nič oziral na želje zastopnikov naroda češkega.

Kdo morda poreče, saj je vender sedanja vlada skrbela, da sedaj nema levica večine v gospodski zbornici. To je res, da nemški skrajni elementi nemajo v zbornici večine, ker bi to tudi za vlado ne bilo ugodno, ker bi potem ne bilo nikogar, da bi dovolil dispozicijski zaklad. Strogo nemško-liberalna večina bila bi vladni sami velika neprijetnost in ovira ter je bilo kaj naravno, da je gledala, da jo odpravi. Toda klicala je vlada v zbornico vedno le take osebe, o katerih je vedela, da jej bodo poslušno orodje in dobra podpora za germanizovanje, kadar bode njej ugajalo.

Sedanja gospodska zbornica je takšna, da bi prav lahko ž njo shajala vsaka nemškoliberalna vlada, ako pride na krmilo. Ne bilo bi jej treba imenovati nobenih novih përov.

Sedaj pač morajo zastopniki slovanskih narodov premišljevati, kako jim je nadalje postopati, ko je vlada jasno pokazala, da za nas Slovane le takrat mara, kadar potrebuje novih davkov in vojakov prostakov, za častnike so jej pa že ljubši Nemci, zato se pa zahteva od vsacega častnika strogo znanje nemščine. Mari bi sedaj ne bil že pravi čas, da bi se desnica ali vsaj Slovani še bolj približali drug drugemu, da bi se sporazumeli o glavnih točkah njih zahtev in nadaljnega postopanja, da bi potem, kadar bi bila prilika, lahko rekli vladi „aut — aut“. Preverjeni smo, da v tem oziru časovna ura že bije dvanajst, a prav malo je upanja, da bi desničarji to uvideli. Dunajski vzduh ima posebno silo in pregovor nas uči: „Navada je železna srajca!“

Iz Rusije.

Dne 7. decembra st. st. [Izv. dop.]

„Moskovskija Vjedomosti“ od 4. dec. priobčujo na vidnem mestu dopis z Dunaja z dne 28. nov. dolg ravno dve velike pedi, ki ima namen odgovorjati na moj dopis v „Slov. Narodu“ št. 281. Vidno je, da pisavši o slavnem Djakovskem vladiki nesem dregnil v obrvi, no naravnost v oko. Zato dopisnik tudi začenja svoj dopis, ki ima naslov „namenj Strossmajerja“ z rusko prislovico: „pravda glaza kolet“. (Resnica oči kolje.) Prislovica to strastno-bulvarna gazeta torej vender le zna, njene oči, to zna v Rusiji vsakdo, so pa tako neobčutljive, da lahko sliši, vidi ali čuvstvuje ne jedne, a sto „pravd“.

„Mosk. Vjed.“ piše: „Petrogradskim poklonikom episkopa Strossmajerja neso bile po godu naše odkritosrčne besede o cilji dejateljnosti tega „zaščitnika Slavjanstva“, katerega je Petrogradski blagotvoriteljni komitet diplomoval. Tako je tudi moralo biti. Mi se le čudimo, zakaj Petrogradski pomočniki tiste katoliške propagande, katero rokovi Strossmajer, neso pokazali se v kakem ruskem časniku, ampak pribežali v predele majhnega Ljubljanskega lista „Slovenski Narod“, da bi opravičili sebe in svojega patrona.“

Kakor je izvestno vsakemu, v Peterburgu slovanskega blagotvoriteljnega „komiteta“ ni, no je „obščestvo“, ki je znano pod tem imenom v vsej Rusiji i po vsem slovanskem svetu. Beseda „komitet“ nastala je bržkone v urednistvu „Moskovskih Vjed.“

LISTEK.

Rodbinski spomini.

Ruski spisal G. P. Danilevski, prevel Vinko.

I.

Prababica.

(Dalje.)

Ko je tedaj grof Arakčev z adjutanti in komandanti novopečenih južnih naselbin nepričakovan in nenaprosen prišel v tihi Prišib, posestvo prababičino, da bi se na lastne oči prepričal, kakó more jeden sam človek več nego petdeset desetini zemlje zasadi s smerekami, izkazala je prababica gospódi dolžno čast ter naročila sinu Ivanuški, naj pokaže in razloži njega svetlosti, carskemu milostniku vse, kar je treba. A ni si mogla kaj, da bi se ne bila prekrizala ter pljunila, ugledavši skozi okno spalnice robato in grobo postavo napihnenega „Azijata“, motajočega se iz velike, zaprašene kmetijske bričke. O priliki pa mu je tudi dala živo čutiti svojo nevoljo in zaničevanje.

Obed za grofa je bil sijajno prirejen; zaklali

so dokaj pitanih živalij, a strežniki neso njemu prvemu ponujali jedil. In ko se je grof Arakčev, zmotivši se v kronologiji nekega dvornega dogodka v glavnem mestu, katerega je pripovedoval adjutantom, zapetim v svojo uniformo, da jih je skoro zadel mrtud, pričel pričkat s starko zastran časa, in položivši na plošček načeto stegno kapunovo, vprašal jo: „dovoli, mati-gospodarica, da te vprašam, koliko si že stara?“ — tedaj so se starki mrkle oči zaiskrile, potresla je z zobci na čepici ter odgovorila z ustni, belimi kakor kreda: „Prvič, grof, jaz tebi nesem mati niti gospodarica, marveč dvorna gospica moje pokojne carice Katarine Aleksjevine in ti bi moral biti uljudnejši proti gospodinjji; drugič pa, grozno! v naših časih kavalirji, ki so bili kaj prida, dam neso izpraševali po letih . . .“

To izrekši ustala je prababica izza mize, in na nikogar se ne ozrši, pokimala z glavo na desno in na levo ter podavši roko osuplemu Ivanuški, molče in dostojno odšla v svoje sobo.

Nastal je velik vrišč in zbežnost. Grof Arakčev planil je kvišku z nedejedenim kosom kapuna, ne da bi počakal domačih, poklical ekipažo ter se

odpeljal v Čugujev, kjer so iz nova v okolici padale palice ter se je čulo plakanje ter upitje žensk, otrok in starcev. In ko so ga v Peterburgu, slišavši o tem dogodku, tovariši šaljivci vprašali, kaj se je ž njim prigodilo v gostéh pri tisti opasni starki na Ukrajini, zarenčal je grof Arakčev ter dejal:

— Bogme, prijatelji moji, kaj bi ne bila predrzna, ko je sam tamošnji gubernator, potujoč po reviziji v guberniji, videl na svoje oči, kako je v prahu pred to Jakobinko, za kazen zaradi napake, storjene v gospodarstvu, klečal nje petdesetletni sin, še ne dolgo lastnik posestev, ki je tudi praporčik telesne straže in kavalir njegovega Velečastva!

* * *

— Odkod pa imate ta prstan na roki? — vprašali so jedenkrat Ano Petrovno radovedni vnuki.

— Imeniten prstan, otročiči, imeniten! Ž njim je v zvezi velik dogodek v naši rodbini . . .

— Kakšen dogodek?

— Nekaj prav posebnega! Rodbina naša, sokoliči moji, pričinja se s prvim zaselenjem Donca in cele okolne stepe . . .

iz tistih časov, ko je ta patrijotičen — lucus a non lucendo — list v vsakem nedolžnem shodu mladih ljudij, v vsakem zemstvu, v vsakem županstvu videl neki prestopni „komitet“, ki trese stebre države in kateri je treba oblažiti, opsovati, oklevetati kot plod, ki bi se davno že moral zatrklati po vladimirski dorogē v Sibirijo!

V slovanskem blagotvoriteljnem občestvu sede kot členi najvišji hijerarhi ruske cerkve, mej drugimi visokimi dostojanstveniki ruske države; gotovo je, da ti možje, ki so posiveli v službi pravoslavja, žele zjedinjenja s katoliško cerkvijo, kajti inace bi ne molili pri vsakej službi božje gromoglasno „o sojedinjeniji svjatih božijih cerkvej; morebiti ta ali drugi iz njih, morebiti celo vsi, žele v svojem verskem prepričanju, da bi se to zjedinjenje izvršilo na podlagi polnega podčinjenja pravoslavju — no da bi oni pomagali katoliški propagandi, taka gorostasna norost more se poroditi le v skisavlših se od zlobe možganov Moskovskih farizejev. Zaščiti Strossmajerja v ruskih listih, to delo bilo bi odveč; kajti že napad nanj s strani „Mosk. Vjed.“ dokazuje ruskemu občestvu vso duševno čistoto človeka, ki je položil milijone na žrtvenik svojega naroda. Zaščiti Strossmajerja nema zmislja, kajti njega zna vsakdo poprek vse zemlje, na katerej žive ali životarijo južni Slavjani. Odgovor „Moskovskim Vjedomostjam“ more imeti le namen, pokazati jih samo v tistem svitu, v katerem bleste v ruske zemlji, kjer po neki tradicijske pomoti žive od eraričnih objavljanih do danes.

Ta ruski list v ravno tej številki piše o „Djakovarskem“ prelatu, o „Karlstadtskem“ episkopu in o „Laibachske“ majhenej gazetki. Vsi drugi listi pri nas vsaj „iz priličija“, če ne iz slovanskega čuvstva piše slavjanska imena slavjanskih mest. To je jeden dokaz, da bi „Mosk. Vjed.“ o Slovanstvu sploh i govoriti ne smele, dokler ne znajo, da je Laibach — Ljubljana, Karlstadt — Karlovec, Esseg — Osjek, Djakovar — Djakovo, Zara — Zader itd.

Dalje piše „M. V.“: „Očividno, motivom polemiki „Slov. Naroda“ služi ne želja, vzstanoviti istinoj no bojazen, da bi našo razoblačenje (!) ne podrla kredita (!) Strossmajerja v tistej čredi, katero ne samo pase, no skrbno uveličuje episkop Djakovarski. V našo programo ne uhodi polemika s tistim, ki zavedno zakriva oči pred istino i zato Petrogradskim pomagacem Strossmajerja ne bodemo odgovarjali. Kaj mislite v čem sestoje tista „razoblačenja“, katera mogo podreti kredit Strossmajerja „v tistej čredi, katero pase“ i. t. d. Oni pot je žid svojo glavo usunil v kabinet avstrijskega vladarja in videl tam neki referat Strossmajerja proti srbskemu šolskemu zakonu, danes pa „razoblačenja“, ki imajo popolnoma uničiti kredit Djakovskega vladika v čredi, katero on pase, sestoje iz dveh citatov iz — „Obzora“, t. j. iz številke od 13. junija in 24. nov. t. l. Nikoli bi nihče ne bil mislil, da sta se omenjeni dve številki „glasila Strossmajerjevega“ tiskali samo za dopisnika Moskovske rjuhe in izročili mu pod strogo tajnostjo. Vsakdo bi bil mislil, da je „čreda, katero pase Djakovarski episkop“, poprej videla in čitala to, kar jej zdaj „razoblačuje“ dopisnik „Moskovskih Vjedomostij“, ki v resnici „Obzora“ sam nikoli ni videl, imel ga je gotovo za kako „kitajskuju grámotu“.

— Povejte, mila babica, povejte, kakó so se ljudje naselili v teh krajih in kaj se je prigodilo s prstanom?

* * *

O dolzih jesenskih in zimskih večerih, na pol ležeč na postelji pod vezeno odejo od atlasa cimetove barve in naslonjena v visoko naložene, s čipkami obšite blazine, ali v kožuho, podloženim z jagnjetino, po strani sedeč na gugajočem se, trinogem stolci pred ugaševajočo lévo in pred oč na koželu niti kozje volne, nam je mala, gubasta babica polagoma pripovedovala vse to, kar je bila čula od moža ali še od pokojne svestrke o naseljevanji kraja, h kojega pustinja se je pred šestimi stoletji obračal pevec Slova o polku Igorja, vsklikajoč: „O Donče! ti si raznežil kneza na srebrnih bregovih, stlal mu zeleno travo, pod senco dobrav...“

— Bregovi našega Donca, sokoliči moji, — pripovedovala je prababica, — bili so še takrat, ko sem jaz kot mlada žena semkaj prišla iz Peterburga, v polnem, lahko se reče, čarobnem krasu. Ljudij je bilo še malo, a zverjadi v izobilji. Po

Ta strašna „razoblačenja“, katera dopisnik „Moskovskih Vjedomostij“ iz „Obzora“ daje čitateljem „Obzora“ — sestaje v sledečem: V „Obzoru“ od 24. nov. t. l. piše Strossmajer: „Mi, z duhovstvom i narodom zberemo se okolu svetega prestola i vrhovnega glavarja našega: v tem je naše življenje naša luč, radost, uteha, nepobedimost i slava“.

Druga pregreha pa, katero dopisnik „Mosk. Vjed.“ iz „Obzora“ razoblačuje Strossmajerjevej čredi, je ta, da je v juniji Djakovski episkop od Lijonske katoliške propagande dobil 2000 frankov na katoliško misijo v Niši in Kragujevci.

Tu sopostavlja dopisnik „Lijonsko katoliško propagando“ s petrogradskim blagotvoriteljnim „komitetom“, razlika, češ, da je le to, da Francozi dajo denarje, „komitet“ pa samo častne diplome: „no, vedi, tut sila ne v sredstvih, a v userdiji (Eifer), každi delajet, čto može t.“ pravi žid, in sovetuje Petrogradskemu „komitetu“, naj da vender tudi on denarjev na katoliško propagando, „takrat, češ, ne bo se nihče čudil inimnemu prijateljstvu mej komitetom in Djakovarskim prelatom.“

Dopisnik „ponavlja: Strossmayer služi Rimu in le Rimu! No kak pravi pravcati jezovit vede dvojno igro: zaigrava z našimi slovanoljubnimi otročaji (!!) in po njih pomoči pridobiva popularnost sredi Slovanov in porablja to popularnost v uspešno pokatoličanje jih.“ Vsi ti grebi natisnjeni so kurzivnimi črkami.

V štev. od 13. nov. svetoval je ravno ta dopisnik ruskim slovanoljubom (takrat neso bili še slovanoljubivi otročaji), naj se odrekó od Strossmajerja, kajti njihovo koketovanje jih diskretuje v očeh vseh Slovanov Avstrije.

Danes pa piše, da Strossmajer „pri pomoči Petrogradskih slovanoljubivih otročajev pridobiva popularnost sredi Slovanov in porablja to popularnost v uspešno pokatoličenje jih.“

13. nov. je koketovanje ruskih slovanofilov diskreditovalo v očeh vseh Slovanov Avstrije, 4. decembra pa ravno to „koketovanje“ daje Strossmajerju popularnost ali inace kredit sredi Slovanov in mu pomaga uspešno katoličiti jih.

Horacij je pisal: „est modus in rebus, sunt certi denique fines“. „Moskovsko Vjedomosti“ so dokazale črno na belem laž tega reka rimskega pesnika: njihova glupost nema mej, njihov cinizem tudi ne!

Ko se je dogodila katastrofa v Borku, kjer je Bog tako čudno ohranil življenje našemu vladarju in mu pokazal vso ljubezen in vso neomejeno udanost vsega prebivalstva Rusije, katero „Mosk. Vjed.“ od dne do dne sumničijo — pisal je ravno ta dopisnik, da „N. Fr. Pr.“ in njeni patroni pošljajo denarje ruskim nihilistom, ki in parenthesis, žive le v domišljiji „Mosk. Vjed.“, a k večjemu v čistu njih dopisnikov izza granice.

Kako da se je zdaj dopisnik „Moskovske gazete“ tako mahoma združil s krivonosimi obrekovalci iz „Wollzeile“? Zvohali so se: Čitavši o sebi, poiskali so ga na Dunaji s pomočjo izvestnega Jakoba Berga, in razdelili so si mej seboj uloge tako-le: Ti, Srul, upil bodeš tukaj v Avstriji, da Strossmajer hoče vse Slované popravoslaviti in bodeš ščuval nanj in na njega čredo, jaz pa,

gozdovih gonili so se divji prašiči, pred lisicami ni bilo mogoče čuvati niti kokošij, niti pur; kadar so bili po zimi nekaj dnij hudi zametje, so volkovi prihajali celó v vežo, uduhavi jagnječje mesó pri večerji. Tatarji in Nagajci napadali so nas često še, ko sem bila že jaz tukaj. Imela sem baš tisti čas poroditi drazega mi Ivanuško, ko so na tem bregu Donca, v znamenje, da so Tatarji v deželi, najedenkrat na stražnik gomilah zagoreli kresovi naseča, kakor sem bila, sedla sem brez Jakoba Jevstafoviča na konja v groznem strahu, hitela k brigadi v Čugujev, a na poti v čebelnjaku Andrejevskega popa postala sem mati... A to še vse ni nič. Vse kaj drugega se pripoveduje iz časov deda mojega moža. Takrat je bila tu suha pustinja: kredne goré, vekovečni temni lesovi, tihe vode mej šumečim trsjem, nepokošene stepe brez življenja, brez sledi človeške stopinje. Ako je tu človek zablodil, kričal naj je še tako s holma v lesne propade, nikdo mu ni odgovoril. Samo divji golobje, grlice in orli glasili so se nad brdi. Zveri in ptice umirale so tukaj naravne smrti. Tako je bilo skoro do poslednjih let carja Alekseja. Tu so pričeli poljska gospóda že hudo pritiskati Kazake za Dne-

Haim, drl se bodem v Rusiji, da Strossmajer hoče vse Slované pokatoličiti in metal bom blata in insinuuacije in rognje nanj in na slovanoljubive otročaje v Petrogradu ter črnil jih v očeh ruske vlade, razen tega pa bodem pritisnil pečat na „Slov. Narod“, da je v zvezi s Petrogradom, morda vender vaš državni pravdnik vzame to „ad notam“. Tako se bode začelo obče preganjanje Strossmajerja in „vozsijajet slava Izraila ot vostók do zapad“.

Razen členov „Slav. blagotv. občestva“ so v Rusiji še drugi pošteni ljudje, katerih je sram, da se v ruskem jeziku in v listu, ki živi od eraričnih inseratov, pišo take frivolnosti in se tako crnično blati mož, kateri je vselej „sveto služil svetelj domovini“ kot sin svojega naroda in kateri je v dejanji pokazal, da želi zjedinjenje vstočnega pravoslavja z zapadnim, ki pa dozdej ni pokatoličil in celo ne mislil pokatoličiti nijednega pravoslavnega, tudi v Rusiji so ljudje, katerim se gnusi, da se v ruskem listu blatijo visokospoštovani pri najvišjem prestolu in v narodu blagoboječi hijerarhi, ki so osiveli v službi prestolu, domovini in cerkvi iz jedinstvenega soznanja svojega dolga domovini, in da se ti čestiti starci javno nazivajo „slovanoljubnimi otročaji“ (!), katerim se podtika prestopni namen, speljati sinove svoje cerkve v naročje druge, ki dozdej žalibog z rusko še nijedina; gnusno je naposled, da rusk časnik, izdajoč se v prvoprestolnej Moskvi, kjer se hranijo vse svetinje ruskega naroda, siplje klevete na cerkvene in svetske dostojanstvenike v slovanskem blagotvoriteljnem občestvu, ki so vsako minuto svojega življenja dokazovali, da jim je veličije Rusije, slava prestola in sreča ruskega naroda prvi zakon.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 4. januarja.

Kakor javlja „Pol. Corr.“, je imenoval cesar za člane **gospodske zbornice**: tajnega svetnika grofa Riharda Clama Martinica, predsednika dolenjeavstrijske trgovske in obrtne zbornice Rudolfa Isbaryja, deželnega maršala dolenjeavstrijskega grofa Kristjana Kinskega, komornika grofa Ivana Ledebur-Wichelna, prošta kolegija Višegradskega dr. Antona Lenca, komornika grofa Arturja Potockeja, stavbenega nadsvetnika Friderika barona Schmidta, upokojenega ministerskega svetnika viteza Schneiderja, vseučilišnega profesorja dvornega svetnika dr. Teodorja viteza Sickla, drugega predsednika najvišjega sodišča dr. Karola pl. Stremayerja, komornika in posestnika na Tirolskem grofa Frana Thun-Hohenstein-Sardagna, tajnega svetnika, poslanika barona Karola Frankensteina.

Deželni odbor **češki** je sklenil predlagati deželnemu zboru, da se češki akademiji dovoli 20.000 glđ. podpore na leto. Na predlog Kvičale sklenil je izdelati nov zakon o šolskem nadzorstvu, s katerim se bode dalo občinam več pravic.

Češki juristi na **Moravskem** so si osnovali svoje društvo. Predsednik temu društvu je državni nadpravdnik. Konstituovanje tega društva sta brzojavno pozdravila ministra baron Pražak in grof Schönborn. Namestnik se pa za osnovo tega društva ni nič zmenil in iz tega sklepajo češki listi, da ne bode Čehom prijazen. „Politik“ priporoča državnim poslancem, da bi to jemali v poštev ter na Dunaji storili potrebne korake, da se bode namestnik bolj brigal za Čehe.

prom: požigali so jim cerkve, mline, vinovarne in hutore ter silili semkaj.

„Bilo je, kakor pripovedujejo, tihega spomladnega večera. Na ti strani Donca nad propadom pokazal se je zdajci na zdelanem konji hetman. Jaha! je turobno brez poti preko pustinj in jezer ter se kakor večerna senca pojavil, deca moja, izza gorskih bokov, s puško in bisago na plečah, gladen, upehun in že ne več mlad. Rešil se je bil pred vražjim napadom. Jezdil je mimo lesnih zatišij, od jednega do drugega. Zlezel je s konja, napojil ga na studenci, prekrizal, napil se, prišel zopet vrhu hriba pregledal z okom božjo, tiho, pokojno pustinjo in srce je zamrlo v njem. Kaka groza na okrog po dremajočih lesih! kako kričanje ptic v golobjih zatoni in nad jez-ri! Kaka medena vonjava v tem času dozorevajočih divjih hrušk in jablan kako brenčanje bučel in raznovrstnih brošcev, komarjev in muh! Kazak se je zgrudil na kolena na travo ter rekel: „Tu se ustanovim! Boljše bode, da se nastanim v tebi, mati pustinja, v sosestvu z divjim prašičem in z volkovi, nego poginjeti kakor pes pod poljskimi biči!“

(Dalje pr.h.)

Organ **sedmograških** Saksoncev „Siebenbürgisch-deutsches Tagblatt“ je objavil obširen članek, kako napreduje madjarski radikalizem. L. 1861. je deželni zbor ogerski vsprejel jednoglasno adreso, da ne bodo nikdar pozabili, da so stanovniki ogerski nemadjarske narodnosti tudi državljani Ogorske in da se mora izdati zakon, s katerim se zjamči, kar zahtevajo njihove koristi in koristi domovine. L. 1868. se je določilo v § 22. člena 44. ustave ogorske, da smejo občine ulagati uloge na municipij in njegove organe ter državne urade v državnem ali pa njih poslovnem jeziku. S tistega časa se pa pravice narodnostim dosledno kratijo. Veliki župani nečejo vsprejemati več od saksonskih občin nemških ulog, češ, da to več ne gre. Po mnenju teh gospodov ne gre več to, kar je zakonom zjamčeno.

Hrvatska vlada je dosegla svoj namen in Zagrebški župan Badovinac je sedaj stalno odstavljen. Ze precej časa je, kar so ga nadomestili z drugim in začeli proti njemu disciplinarno preiskavo. Dalje so stikali, kje bi našli kak povod, da ga za zmirom odstranijo. Disciplinarna preiskava je našla, da se je Badovinac večkrat hudo pregrešil: 1885. leta ni hotel poslati straže, da se ohrani red v deželno-zborskem poslopju, ko so se godili znani škandali. kot predsednik mestnega zbora je izzval sklepe gledé zalaganja peska za posipanje, ki se ne strinjajo z interesi mestne občine, nekega mestnega stražnika je po krivičnem odstavil in v treh slučajih dal je gostilničarsko pravico proti predlogu obrtnega oblastva policijski omadeževanim osobam. Seveda glavni in prav za prav jedini uzrok je pa, ker Badovinac ni ugajal vladi. Ko bi se disciplinarne preiskave utikale v take „lapalije“ bi niti jeden župan na širnem svetu ne ostal na svojem mestu.

Vnanje države.

V Vatikanu ne marajo privoliti, da bi se iz cerkva na Ruskem-Poljskem izrinila poljščina ter nadomestila z ruščino, kakor želi **ruska** vlada. Zaradi tega se o tem več ne pogaja. Vrše se pa pogajanja o tem, da se bode bolj gojila ruščina v katoliških duhovskih semeniščih. Vatikan ima pri pogajanjih z Rusijo kaj težavno stališče. Rusom in Poljakom ni lahko ustreči in to je uzrok, da se pogajanja tako počasi vrše in da je njih uspeh še jako dvomljiv. — Iz dosedanjih posvetovanj ruskega državnega sveta je jasno, da se bode z veliko večino izrekel proti Tolstega predlogom glede reforme zemstev. Če bode potem grof Tolstoj odstopil, se pa še ne ve. Njegovi nasprotniki močno rujejo proti njemu. Car se pa najbrž ni odločil na nobeno stran. Samo toliko je gotovo, da se svoboda nekaj časa ne bode krčila, če se bode pa kaj razširila, je pa drugo vprašanje.

Nemški listi spoznavajo, da je zbiranje ruske vojske na zapadu bolj naperjeno proti Nemčiji nego proti Avstriji. Rusija in Avstrija se glede orijenta še lahko sporazumeta. V Berlinu so pa preverjeni, da Rusija čaka le, da Francozi napadejo Nemčijo, potem bode pa začela vojno. Evropski mir je zatorej odvisen le od Francije in se je nadjati, da se ohrani, ker na Francoskem bojevitost pojema. Letos bode v Parizu razstava in Francozi bodo sami gledali, da bodo imeli mir.

Dopisi.

Iz Kamnika 3. januarja. (Veselica v čitalnici.) Da mladi svet hitro nekoliko odskočuje za dolgi „brezplesni“ advent, podvzival se je čitalnični odbor, ter nam koj prvi dan novega leta napravil veselico v čitalničnih prostorih. Dasi dvorana ni bila ravno natlačeno polna, vendar upamo, da je kakor občinstvo tudi društveni blagajnik bil zadovoljen z uspehom veselice. — Prva igra „Svitoslav Zajček“ se je sicer nekoliko ponesrečila. Deloma so temu krivi igralci, ki se neso popolnoma naučili svojih ulog, veliko bolj pa še igra sama, ki nima niti notranje vrednosti niti posebne smešnosti. Kdaj bodo vendar take igre zginile raz slovenske odre! — Tem bolj pa se je občinstvu dopadala druga igra „Ultra“, ki se je igrala res izvrstno. Največ smeha vzbudil je g. Kotilek (g. Ravnikar), res prava podoba starikevega nemškutarskega „purgarja in penzionista“, katere originali, hvala Bogu, polagoma vendar zginjevajo iz slovenskega ljudstva. — Koga bi za njim v prvi vrsti imenoval, ne vem: ali brdsko Zalko (gpdč. Šlakarjevo), ali trdosrečno gospoda Kotilka muččeo Ljudmilo (gpdč. M. Čebulovo) ali pa Liza „ubogo dekle“ (gč. J. Čebulovo), ki je pokazala, da tudi najmanjša uloga lahko napravi velik utis. A tudi gospodov ne smem pozabiti: vitkega naudušenega sokola Vilka (gosp. J. Stadlerja) in Ostermana pedantičnega uradnika, ki ga je gosp. Slabajna igral s prirojeno mu komiko. Občinstvo je z obilim ploskom odlikovalo vse igralce, ugajala mu je tudi narodna tendenca te burke. Njen upliv kazal se je še pri živahni, do jutra trajajoči zabavi, ki se je potem razvila, mej posameznimi plesi razlegale so se veselo po dvorani naudušene pesni, vrstili so se moški in ženski četerospevi,

posebno pa nas je razveselil osmoglasni mešani zbor „Nazaj v planinski raj“, ki se je jako precizno pel pod vodstvom g. F. Steleta. Pokazal nam je, da ima Kamnik mnogo izobraženih pevč in pevcev in prav želeli je, da bi e tudi v novem letu pridno in uspešno gojilo umetno slovensko petje. — Cela veselica se je res dobro obnesla in priznati moramo, da smo novo leto prav veselo začeli, ter da tedaj lahko upamo, da uživamo v njem še mnogo veselja. —č.

Domače stvari.

— (Gledé stoliceslovanskih jezikov) na katoliškem vseučilišču „S. Apollinare“ v Rimu, dodati nam je še to, da se je predavanje staroslovenščine dne 21. decembra pričelo. Po vrsti uvelo se bode tudi predavanje hrvaškega, češkega, ruskega, poljskega in bolgarskega jezika. S tem činom stavlja Lev XIII. na svojem vseučilišču slovanske jezike v jedno vrsto z drugimi evropskimi jeziki, prastaro našo glagolico pa poleg starih liturgičnih jezikov: grškega, jernenskega in židinskega. Torej papež Lev XIII. sam je s tem pokazal, kako visoko on ceni našo staro svetinjo, našo glagolico. To naj si „ad notam“ vzemó oni gospodje, ki bi radi glagolico in vse njene zagovornike v žlici vode utopili.

— (Dr. Fran Rački) imenovan je častnim članom zgodovinskega društva „Nestor letopisec“ v Kijevu.

— (Imenovanje.) Gosp. K. Pleiweiss, pravni praktikant pri deželnem sodišču v Ljubljani, imenovan je avskultantom za Kranjsko extra statum.

— (Namestništvo v Gradci) razpustilo je društvo „Bauern-Verein Umgebung Marburg“.

— (Ljubljanski občni veteranski kor) ustanovil je v spomin 40letnice cesarjeve, na predlog g. Mihaliča dve ustanovi, vsako po 300 gld., in sicer jedno za invalide kranjske v obče, jedno pa za invalide, ki so udje kranjskega veteranskega kora. Za prvo ustanovo nabral se je denar mej člani in podporniki veteranskega kora, za drugo ustanovo dovolil se je pa denar iz premoženja kranjskega veteranskega kora. Sklep proglasil se je na predlog odbornika Dragotina Broša z živio- in slavaklici na presvetlega cesarja. Vsa čast veteranskemu patrijotičnemu društvu na toli blagi ustanovitvi!

— (Zabavni večer „Pisateljskega društva“) bode v soboto 5. januarja ob navadni uri v čitalnični restavraciji. Čital bode g. vodja I. Šubic o fotografiji. K obilni udeležbi vabi gospode društvenike odbor.

— (Klub slov. biciklistov „Ljubljana“) imel je včeraj zvečer v „Čitalnici“ svoj letni občni zbor, pri katerem so bili naslednji voljeni v odbor; predsednikom: g. dr. Vinko Gregorič; podpredsednikom: g. Viljem Majer; tajnikom: g. Rudolf Vesel; blagajnikom: g. Janko Benkovič; rednikom: g. Ernest Koželj; odbornikoma: gg. Josip Medved in Josip Petrič. Sklenilo se je prirediti v teku meseca februarja biciklistski ples, na katerega že danes opozarjamo čast. občinstvo.

— (V Mariboru) izvoljen je županom zopet A. Nagy, njegovim namestnikom dr. J. Schmiederer, kot odborniki: dr. Lorber, dr. Grögl, A. Badel in J. Leidel.

— (Ostra burja) piha danes po Ljubljani in razganja sneženo tančico, ki nam je čez noč pobelila ulice in strehe. Na Krasu mora biti posebno hudo, kajti že pretekle dni bila je poštna zveza deloma pretrgana in so pošto iz Ajdovščine v Postojino morali nositi.

— (Paznik Seidl) tukajšnje prisilne delavnice je izginil, ne da bi kdo vedel kam. Pred tednom dni je še opravljal službo, potem je zvečer zapustil hišo in se ni več vrnil. Seidl je bil poprej trgovec v Novem mestu. pase ponesrečil s trgovino. Ko je odšel iz delavnice, bil je še v neki krčmi, potem pa se izgubil brez sledu. Seidl je oženjen in ima več otrok.

— (Zasobne žrebce,) ki bodo v zmislu deželne postave potrjeni, ogledavali bodo gospodje: predsednik c. kr. kmetijske družbe J. Fr. Seunig, c. kr. ritmajster Ed. Hanslick in deželni živinozdravnik J. Wagner. Ogledovanje bode dne 14. januarja v Radovljici, dne 15. januarja v Kranji, 17. januarja na Krškem, dne 19. t. m. v Ljubljani v živinozdravnišnici na Dolenjih Poljanah.

— (Rudeča postrvi.) Prijatelj našemu listu in znan veščak nam piše: Dežela kranjska ima mnogo imenitnih rib, ki so se z umetnimi valilnicami močno pomnožile. Mej temi so: potočne, rečne in jezerske postrvi. Omenim naj pa še jedne vrste jako cenjenih rib, prej nepoznanih v naši ožji domovini, ki so se pred 6 leti uležile v Belopeško in Blejsko jezero. To so rudeče postrvi (Salmo salvelinus — Saibling), katerih je bilo uloženih v prvo jezero deset, v drugo šest tisoč. Ker odpa-dejo, kakor znano, od ribje mladine iz raznih uzrokov do tri četrtinke, ostala bi vendar še jedna četrtina, to je dve tisoč. Ker izmej teh spada tretjina (1300) na ikrarice (samice) in ker ima vsaka za pleme godna triletna postrv 2–3000 iker, dobila bi rečena jezera 2½ milijona v treh, oziroma pet milijonov v 6 letih. Ker se pa od te številke morajo odbiti tri četrtinke, bi morale v rečnih jezerih biti nad 1½ milijon rudečih postrvij. Doslej se pa ni ujela še nobena rudeča postrv, zato bi se priporočali, da bi lastniki obeh jezer letos ribarili, da se prepričajo, je li ostalo kaj uloženih postrvij, ali so vse šle pod zlo, kar bi bilo jako obžalovati.

— (Iz Šoštanja) se nam piše: Pri zadnjem občnem zboru Šaleške čitalnice v Šoštanji so bili voljeni: gosp. Ivan Vošnjak, načelnik okrajnega zastopa, predsednikom, gosp. Ivan Govedič, župnik, podpredsednikom, gospodje I. Kačič, c. kr. notar, Fran Rojko, župnik, Iva Kramar, učitelj, Fran Goričnik, posestnik, Miloš Tajnik, posestnik, — odborniki.

— (Z Otoka na Gorenjskem) se nam piše: „Na sv. Silvestra dan je Petranov hlapec na Mlinih žabo ujel in jo prinesel kazat“. Gosp. dopisnik dostavlja, da je to o tem času na Gorenjskem velika redkost.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 3. januarja. Cesar odpelje se v soboto v Gödöllő, kjer ostane do začetka februarja. Potem preseli se zopet na Dunaj.

Beligrad 3. januarja. Mesto sijajno razsvetljeno, kakor tudi okna kraljeve palače. Današnji prestolni govor napravil izvrsten utis.

Pariz 3. januarja. Veleposlaniški svetnik v Rimu, Gerard, imenovan je poslanikom na Cetinji.

Budimpešta 4. januarja. Uradni list objavlja naučnega ministerstva naredbo ob intenzivnejem poduku nemškega jezika na gimnazijah in realkah.

London 4. januarja. Jutranji listi objavljajo pisma mej Morierom in Herbertom Bismarckom povodom razkritij v „Kölnische Zeitung“, ki je Morieru očitala, da je maršalu Bazainu ovadil premikanje nemške vojske v nemško-francoski vojni. Morier je od Bismarcka zahteval, da se njegov ugovor priobči v „Norddeutsche“, Bismarck pa je to odklonil.

Razne vesti.

* (Obesil) se je 31. t. m. v Pragi magistratni svetnik Stehlik, načelnik mestnega ekonomičnega urada in prav vzgledni uradnik, v svoji pisarni na rotovži. Nesrečnemu gospodu zmešala se je pamet.

* (Žganjepitje na Nemškem.) Da je tudi v Nemčiji žganjepitje zelo razširjeno in oškoduje narod, kažejo sledeče številke. Na Pruskem je l. 1886 ponesrečilo se 311 ljudi v pijanosti, 508 se jih je sam sebe usmrtilo, 1174 jih je umrlo, 5000 oseb ležalo je v bolnicah vsled pijančevanja. Od 100 umorov se jih je vršilo 40 pod uplivom žganih pijač, od 100 ubijanj 63, od 100 telesnih poškodb 74, od 100 prestopkov proti pravosti 77, izračunilo se je, da v Nemčiji vsako leto 10.000 ljudi umrje na pijanski blaznosti, več 100.000 pa si okrajša življenje po preobilnem žganjepitju.

Za vnanjo porabo. Pri protinu in trganji, bolečinah po udih in vsakovrstnih unetjih pokazalo se je posebno uspešno Moll-ovo „Francosko žganje“. Steklenica stane 90 kr. Vsaki dan ga razpošilja po poštnem povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 12 (31–17)

LJUBLJANSKI ZVON

stoji

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Darila za „Národní Dom“.

XXVII. Izkaz „Krajcarske Družbe“.		Prenesek	6414 gld. 91 kr.
Krajcarska družba v Žužemberku (poverjenik dr. E. Volčič) ost. knj. št. 540	12	„	—
Krajcarska družba v Sodražici (poverjenik I. Šega) na knj. št. 390	8	„	20
Krajcarska družba pri Sv. Gregorju (poverjenik Fr. Černagoj) na knj. št. 397	2	„	50
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik E. Lah):			
na knj. št. XLV	7	gld.	50 kr.
ost. knj. št. 49	3	„	26
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik I. Kotnik) na knj. št. L	—	„	60
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik Gr. Majnik) ost. knj. št. 198	11	„	70
Krajcarska družba v Kranji (poverjenik Metod Pirc):			
knj. št. 152	12	gld.	— kr.
ost. knj. št. 521	7	„	—
na knj. št. 524	5	„	34
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik Al. Tavčar) ost. knj. št. 377	9	„	40
Krajcarska družba pri Sv. Miklavžu nad Ormožem (poverjenik O. Vrbnjak):			
na knj. št. 101	2	gld.	58 kr.
na knj. št. 520	—	„	53
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik M. Pleteršnik) ost. knj. št. 72	6	„	—
Krajcarska družba v Drezenci pri Kobarižu (poverjenik A. Miklavčič) na knj. št. 115	6	„	—
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik Gr. Majnik) knj. št. 547	12	„	—
Skupaj			6521 gld. 52 kr.

Opomba: Izkazano svoto nabralo je 274 poverjenikov na 446 (394+LII) knjižice, od katerih jih je 295 (282+XIII) popolnoma in 151 (113+XXXVIII) deloma razprodanih. V prometu so 303 (254+XLIX) knjižice. Na deloma razprodane knjižice je nabranega: na osem (6+II) po 1 gld.; na štirinajst krajcarskih po 1—2 gld.; na dvajset (16+IV) po 2—3 gld.; na trideset (16+IV) po 3 do 4 gld.; na štirinajst (12+II) po 4—5 gld.; na dvajset (19+I) po 5—6 gld.; na sedem krajcarskih po 6—7 gld.; na šestnajst (13+III) po 7—8 gld.; na štiri krajcarske po 8—9 gld.; na štiri krajcarske po 9—10 gld.; na tri (2+I) po 10—12 gld.; na ostalih jedenindvajset desetakrajcarskih po več kot 12 gld. Od 274 poverjenikov nabralo je dvajset (1. Bratovščina sv. Jakoba, 2. dr. V. Gregorič, 3. E. Lah, 4. K. Pirc, 5. Kegljaka zaveza „Edinost“, 6. M. Pleteršnik, 7. Gr. Majnik, 8. dr. E. Volčič, 9. I. Gruden, 10. Metod Pirc, 11. dr. J. Vošnjak in 12. Al. Lavrenčič) po 100 ali več goldinarjev; dva po 60—100 gld.; devet po 30—60 gld.; trindvajset po 20—30 gld.; dvajset po 16—20 gld.; sedemnajst po 12—16 gld.; trinajst po 12 gld.; štirindvajset po 8—12 gld.; dvajset po 6—8 gld.; devintrideset po 4—6 gld.; osemindvajset po 2—4 gld.; petnajst po 1—2 gld.; ostalih sedem po manj kot 1 gld. Število poverjenikov krajev znaša: 139; šest krajev (Ljubljana, Kranj, Vrhnika, Trst, Postojna in Žužemberk) nabralo je po več kot 100 gld.; šest po 50 do 100 gld.; pet po 30—50 gld.; šestnajst po 20—30 gld.; osem po 15—20 gld.; deset po 12—15 gld.; dvaindvajset po 12 gld.; šestnajst po 6—12 gld.; sedemindvajset po 3—6 gld.; štirinajst po 2—3 gld.; devet po manj kot 1 gld. Tekom 1888. leta narastla je nabrana svota za 651 gld. 65 kr.; tekom 1887. l. za 1898 gld. 22 kr.; tekom 1886. l. za 3486 gld. 90 kr.; v prvem letu (1885) nabrala je družba 484 gld. 75 kr. — Vsem p. n. poverjenikom in poverjenikom najtoplejša zahvala in srečno novo leto!

V Ljubljani 2. januarja 1889.

Odbor „Krajcarske družbe“.

Listnica upravnistva. Gosp. D š M. v št. Petru. Vaša naročnina je plačana do 31. decembra.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
3. jan.	7. zjutraj	744.9 mm.	—8.2° C	z. vzh.	jas.	—
	2. popol.	744.7 mm.	—3.8° C	m. svz.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	745.7 mm.	—7.2° C	z. vzh.	jas.	—

Srednja temperatura — 6.4°, za 3.5° pod normalom.

Dunajska borza

dné 4. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	gld. 82.60	—	gld. 82.50
Srebrna renta	83.15	—	83.15
Zlata renta	110.80	—	110.85
5. marčna renta	97.95	—	97.90
Akcije narodne banke	883. —	—	880. —
Kreditne akcije	313. —	—	312.20
London	120.55	—	120.65
Srebro	—	—	—
Napol	9.52 1/2	—	9.53 1/2
C. kr. cekini	5.68	—	5.69
Nemške marke	59.10	—	59.12 1/2

Zahvala.

Velika množica p. n. onih iz vseh stanov, kateri so — priprosti deklici, — kakeršna je bila najina blažena hčerka (10)

LJUDMILA ZABUKOVEC,

zadnjo čast izkazali, kar se redko in samo najodličnejšim ljudem dogaja, je najina potra srea tako krepko potolažila, da vidiva — čeravno sva brez otrok — da nesva osamela. Zatorej izrekava vsem, kateri so nama tem potem ali z daritvijo krasnih vencev ali na drugi način svoje sočutje izkazali, najsrčnejšo zahvalo.

Jakob in Elizabeta Zabukovec.

Po soglasnej sodbi odličnih strokovnjakov je

koroški rimski vrelec

jako odlična zdravilna studenčnica pri vratnih, želodčnih, mehurnih in obistnih boleznih, pri kataru, hripavosti, kašljanju, posebno za otroke, poleg tega pa tudi (736—10)

jako fina namizna voda

s posebno dobrim okusom, brez vseh organskih in želodcev otežujočih primesi.

V Ljubljani ga prodaja M. E. Supan; v Kranji: F. Dolenc; v Celji: J. Matič.

Vabilo.

Ker se bliža koncert umetnika in rojaka našega g. Fišer-ja, opozoruje torej podpisani odbor častite člane pevskega zbora čitalniškega na pevsko skušnjo v soboto dne 5. t. m., katere naj se izvolijo udeležiti polnoštevilno.

Čitalniški pevski odbor.

Tuji:

1. januarja.

Prr Slonu: Wilberfarse iz Babensteina. — Pollak z Dunaja. — Kalmus iz Trsta. — pl. Wörgl z Tirolskega.

Pri Malič: Kolb iz Badena. — Gaischeg iz Gradca. — Meisner iz Idrije. — Bober Glas, Kirschbaumer z Dunaja. — Fuchs iz Kokre. — Abroš iz Trsta.

Pri južnem kolodvoru: Celestina z Gorenjskega. — Pohl iz Gradca.

Umrli so v Ljubljani:

1. januarja: Antonija Fermentin, črevljarska hči, 3 leta, sv. Petra cesta št. 16, za škrlatico. — Jožefa Kastelic, tesarjeva hči, 4 leta, Poljanski nasip št. 48, za škrlatico. — Ljudmila Zabukovec, uradnikova hči, 25 let, Dunajska cesta št. 15, za jetiko.

Učenca

ali

praktikanta

vsprejme takoj

Valentin Lapajne,

kupčija

z železnino, specerijo, drobnino i. t. d.

v Idriji.

Pogoje pove sam. (897-2)

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

Otvorjenje gostilne.

Slavnemu p. n. občinstvu se zahvaljujem za obisk gostilne „Pri črnem medvedu“ („Zum schwarzen Bären“) in se ob enem priporočam za novo zaupanje sedaj otvorene gostilne v lastnej hiši

v Hilserjevih ulicah št. 6.

Stregla bodem z dobrim vinom in Koslerjevim carskim pivom. Čez ulice pivo po 9 kr. vrček.

Spoštovanjem

(9—1)

Antoineta Koutny.

Ravno tu proda se

dobro ohranjen glasovir.

J. Pserhofer-jeva

lekarna na Dunaji, Singerstrasse 15, „Zum goldenen Reichsapfel“.

Kri čistilne kroglice, poprej „Univerzalne kroglice“ imenovane, zaslužujejo poslednje nazivanje s popo'no pravico, ker res je ni skoro boleznih, pri katerih bi ne bile že na tisočkrat te kroglice pokazale čudovitega učinka svojega. V najtrdovratnejših slučajih, ko so se druga zdravila zaman rabila, so te kroglice mnogobrojokrat popolnoma ozdravile. 1 škatljica s 15 kroglicami velja 21 kr., 1 zvitok s 6 škatljicami 1 gld. 5 kr., pri nefrankovani pošiljki po povzetju 1 gld. 10 kr.

Če se poprej pošlje denar, stane s poštne prosto pošiljati vred: 1 zvitok kroglic 1 gld. 25 kr., 2 zvitoka 2 gld. 30 kr., 3 zvitoki 3 gld. 35 kr., 4 zvitoki 4 gld. 40 kr., 5 zvitokov 5 gld. 20 kr., 10 zvitokov 9 gld. 20 kr. — (Manj, nego jeden zvitok se ne pošlje.)

Pristne kroglice so le one, katerih nakaznica ima imenski počrk J. Pserhofer-jev in katere imajo na pokrovu vsake škatljice isti imenski počrk v rdeči barvi.

Nebrojno pisem je došlo, v katerih se zahvaljujejo konsumenti teh kroglic za njih ozdravljenje po najrazličnejših in težkih boleznih. Kdor je le edenkrat jih poskusil, priporoča jih dalje.

== Tu navedemo le nekaj zahvalnih pisem: ==

Schierbach, 17. febr. 1888.

Vaše blagorodje! Udano podpisani prosim, da mi zopet pošljete štiri zvitke vaših koristnih in izvrstnih kri čistilnih kroglic.

S spoštovanjem
Ig. Neureiter, praktični zdravnik.

Hraše pri Smeledniku,
12 sept. 1887.

Blagorodni gospod! Božja volja je bila, da so mi prišle Vaše kroglice v roke in sedaj Vam pišem, kak uspeh da so imele: Prehladila sem se bila v otročji postelji, tako da nesem mogla opravljati več dela svojega in bila bi gotovo že mrtva, da me neso rešile Vaše čudovite kroglice. Bog blagoslovi Vas tisočkrat zaupam, da me bodo kroglice Vaše popolnoma ozdravile, kakor so drugim k zdravju pomagale.

Terezija Knific.

Dunajsko Novomesto,
9. decembra 1887.

Vaše visokoblagorodje! Najtoplejšo zahvalo izrekam v imenu 60letne tete svoje. Trpela je za kroničnim katarom v želodci in vodenico. Življenje bilo jej je muka in mislila je, da je že zgubljena. Slučajno dobila je škatljico vaših izvrstnih kri čistilnih kroglic, in je ozdravila, ko jih je dlje časa rabila. S spoštovanjem

Jožefa Weinzettl.

Ozebljinski balzam J. Pserhofer-ja,

že več let priznan za najboljšo zdravilo proti ozebljini vsake vrste, kakor tudi proti zastarnim ranam. 1 lonček 40 kr., s frankovano pošiljko 65 kr.

Trpotčev sok, proti kataru, hripavosti, kašljanju, 1 ltr. stekl. 50 kr.

Amer. mazilo za protin,

najboljše sredstvo pri vseh protinskih in revmatičnih boleznih, trganji po udih, išiji, trganji po ušesih itd. 1 gld. 20 kr.

Prašek proti potenju nog. Cena škatljici 50 kr., s frankovano pošiljko 75 kr.

Balzam za gušo, najboljše sredstvo proti napevanju vratu. 1 flacon 40 kr., s frankov. pošiljko 65 kr.

Tonochinin-pomada

J. Pserhofer-ja, najboljše sredstvo, da lasje hitreje rastejo. 1 lonček 2 gld.

Angl. čudoviti balzam, 1 stekl. 12 kr., 12 stekl. 1 gld. 20 kr.

Razen tu navedenih preparatov so v zalogi vse v avstrijskih listih objavljene domače in inozemske farmacevtske specialitete in se vsi predmeti, ki bi jih morda ne bilo v zalogi, na zahtevanje točno in ceno preskrbe.

Pošiljke po pošti se najhitreje izvrše proti predpošiljati zneska, večje naročbe tudi proti poštne povzetju.

Če se denar naprej pošlje (najtežje po poštnej nakaznici), poština mnogo manj stane, kot pri pošiljkih s povzetjem. Največ zgoraj imenovanih specialitet se tudi dobiva v Ljubljani pri gospodih lekarnih G. Piccoli in J. Swoboda. (773—7)

Zdravilna esenca (Praške kapijice)

proti sprijenemu želodcu, slabemu prebavljenju, vsakovrstnim trebušnim boleznim, najboljše domače sredstvo. Steklenica 22 kr.

Fiakarski prašek, proti kataru, hripavosti, kašljanju i. t. d. 1 škatljica 35 kr., s frankov. pošiljko 60 kr.

Univerzalni obliž stendel-a,

ki se je že večkrat pokazal za dobro zdravilo, če se kdo udari ali ubode, pri ulesih na nogah in trdovratnih bezgavkah, bolelih krvavih žuljih, črvi v prstu, pri ranjenih in unetih prsih, protinskih tokih in jednaci boleznih. 1 lonček velja 50 kr., s frankovano pošiljko 75 kr.

Univerzalna čistilna sol

A. W. Bullrich-a. Izvrstno domače sredstvo proti nasledkom teškega prebavljenja, kakor: glavobolju, omotici, krču v želodci, zgagi, zlatej žili, zabasanju i. t. d. 1 paket velja 1 gld.

Očesna esenca Romers-hausen-a.

1 steklenica 2 gld. 50 kr., 1/2 steklenice 1 gld. 50 kr.

Razen tu navedenih preparatov so v avstrijskih listih objavljene domače in inozemske farmacevtske specialitete in se vsi predmeti, ki bi jih morda ne bilo v zalogi, na zahtevanje točno in ceno preskrbe.

Pošiljke po pošti se najhitreje izvrše proti predpošiljati zneska, večje naročbe tudi proti poštne povzetju.

Če se denar naprej pošlje (najtežje po poštnej nakaznici), poština mnogo manj stane, kot pri pošiljkih s povzetjem. Največ zgoraj imenovanih specialitet se tudi dobiva v Ljubljani pri gospodih lekarnih G. Piccoli in J. Swoboda. (773—7)